

ZBURLICA

Era o dimineață caldă de vară. Cei doi frați, Vlad și Alexandra, se jucau în curtea bunicilor, printre flori și animăluțele mici din curte. Soarele abia răsărise, iar aerul mirosea a fân proaspăt cosit. Diminețile la țară sunt liniștite și pline de farmec.

Deodată, un sunet ciudat s-a auzit din spatele casei. Alexandra, care se juca cu un motănel, a întrebat:

— Vlad, ai auzit și tu? Parcă a fost un piuit!

— Cred că da, — a răspuns băiatul. — Parcă ar fi o pasăre.

S-au apropiat de streășina casei și, sub o tufă de flori, au zărit un pui mic de rândunică, zburlit și tremurând de frică.



— Săracul! A căzut din cuib! — a spus Vlad. —
Ține bine motanul, să nu sară pe el!

— Trebuie să-l ajutăm cu orice preț! — a zis
Alexandra hotărâtă. — Nu putem să-l lăsăm aici!
Fugi repede și cheam-o pe mama!

— Mamăăă! Vino repede! Am găsit un pui de
rândunică... cred că a căzut din cuib!

Mama a venit imediat, ștearsă de pe mâini, cu
privirea îngrijorată.

— Alexandra, te rog să-l închizi pe motan în
cameră, ca să nu avem surprize, — a spus ea.

S-a aplecat și a privit atent puiul, apoi s-a uitat la
cuibul de sub streășină.

— E prea sus ca să-l punem la loc... nici cu scara nu
ajung.

Copiii s-au uitat triști unul la altul.

— Dar mamăăăă! Te rugăăăăm! — au spus amândoi
în cor.



Mama a zâmbit.

— Bine, încercăm să avem grijă de el câteva zile. Poate părinții lui îl vor căuta. Propun să-l punem într-o cutie cu fân și să-i dăm câteva picături de apă cu pipeta.

— Eu aduc cutia! — a spus Alexandra, alergând entuziasmată în casă.

— Iar tu, Vlade, adu o pipetă din trusa de prim ajutor, — i-a spus mama.

După o săptămână, puiul a început să capete putere. Copiii i-au pus numele Zburlica, pentru că avea mereu penele zburlete și o expresie foarte simpatică. Era vedeta casei — lucru care nu-l făcea deloc fericit pe motănel, gelos pe toată atenția primită de micul oaspete.

Într-o dimineață, Vlad și Alexandra au observat două rândunici care zburau neliniștite în jurul casei și ciripeau tare.

— Mamăăă! — a strigat Vlad. — Cred că părinții lui Zburlica sunt afară! Îl caută!

Mama a luat cutia cu grijă și a așezat-o pe o grindă, mai sus, sub acoperiș. Rândunicile s-au apropiat imediat, ciripind bucuroase.

Au început să-l hrănească și să-l ocrotească.

Era din nou împreună cu familia lui.



— Am reușit! — a spus Alexandra, îmbrățișându-l pe fratele ei. — Am avut curaj și am salvat o viață mică! Mama i-a privit zâmbind.

— Curajul vostru a făcut diferența. Ați fost niște mici eroi.

După câteva zile, Zburlica zbura deja singur prin curte, însoțit de părinții lui. Se întorcea mereu pe grindă, acolo unde fusese cutia, de parcă știa că aceea fusese prima lui casă.

Alexandra și Vlad îl urmăreau cu emoție în fiecare dimineață și aveau mare grijă ca motanul să nu se apropie.

— Crezi că o să-și amintească de noi? — a întrebat Vlad, privind spre el.

— Poate că da, — a zâmbit Alexandra. — Dar chiar dacă nu-și va aminti, noi vom ști mereu că l-am salvat. Și asta contează cel mai mult.

Mama i-a privit cu blândețe.

— Să nu uitați niciodată: adevăratul curaj nu înseamnă să nu-ți fie frică, ci să faci ceea ce e drept, chiar dacă îți e teamă.

Vlad și Alexandra au simțit pentru prima dată cât de mare este puterea unui suflet curajos.

